

د خلکو او قومونو یوالی اغیزه پر امنیت باندی

افغانه افغانیت در نه په تگ وینم - خلکو وحدت پوری ندی هیڅ کلک وینم
ته خو نوی داسی له موره پیدا - د غلیم په خدمت گوره د سپک وینم

د امنیت په اړوند د هیواد سیاسی نظامی اجتماعی او اقتصادی حالات د ډیر هلو ځلوی له ډیر خارجی او داخلی قوتونو او خیرخوا منابعو گورو چه لا کړکيچن کید و ته روانه ده ، او هر څوک که گوندونه که تنظیمونه او یا رنگ رنگ متخاصم گروپونه چه سلاح په لاس نیولی دی او د توپک په زور هر یوی مقام او زمام غواری، په چور او چپاول کی خپله گټه وینی سلا مشوری ته غاړه نږدی ، د روښان فکرا نو ، پوهانو قومی مشرانو سپینږیرو خپرو اترو ته غورځونه نیسی او خلکی د یاس او حیرانتیا په تفرکی لاس تر زنی کینولیدی. او ددی نا بلل شوی له ویرانی قتل قتال څخه ډکه جنگ ته دوام ورکوی او پای ورته نه لیدل کیږی، چه حتی جهانیان ورته اک پک پاتی او خسته شویدی .

په افغانستان کی د ملگرو ملتونو یو لور پوری چارواکی وایی ، په افغانستان کی اوسنی جگړی د پای ټکی او امنیت راوستو ته یواځی پوځی او سیاسی فعالیتونه کافی ندی بلکی د خلکو او ځانگړی قومونو د میرانی او شهامت په نظر نیولو او د هغوی په یو موتی توب باندی چه د مینی ژور احساس پوری اړه لری ، او نن ورځ د تره گری او نا خوالی نا مطلوبه اغیز لاندی راغلی ده باید هڅه او هاند وشی.

همدا رنگه د تاریخ په اوږدو پراونوکی د خلکو گډ ژوند ون تجارب او بریالیتوبونه بنودلی ده . چه په یو هیواد یا یو ټولنه کی سونه چه موتی توب د خلکو له خلوصیت، سپیڅلی نیت او انسانی اړیکی باندی ولاړ او محتاطانه د خلکو گټو او هیلو سره سم چه د عدالت پر بنسټ رامینځ ته شوی وی همغونه زیاته بین القومی نیکی احساسات او اړیکی د خلکو په زړونه را ژوندی کیږی . چه دا د ژوند ون په اړدو کی ضروری او د منلو وړه پد بده ده . په بین القومی ، بین المسکونی او ژبني اختلافات کوم چه خلک په هغه او یا دغه پلمو باندی سره جلا کوی او د موتی توب پر مخه لکه د اوسپنی د یوال دریزی په جدی توگه بیا هم د پوه مصالح او بیغرضو خلکو له خوا محتاطانه گام واخیستل شی چه خلکو ته خوابدی او سوی نظر پیدا نشی . ځکه چه د خلکو دښمنان د دغه فرصت په استفا ده لاس وهنی کوی تره گری او بی اتفاقی ته لمن وهی چه دسو کالی په پروسه کی خنډ پیښ شی چه دا عمل د ځم ور نه دی او ضرورده چه مخه ورته ونیول شی .

په یو ټولنه یا یو هیوادکی سومره چه په خلکو عدم تفاهم د ژوندون په هر اړخه کی وجود ولری ، هغومره پکی نفاق او بدمرغی زیاته وی او دښمنان بیا هم د فرصت په گټه په بی اتفاقی او جلاتوب دخلکو چه د هغوی پرامنیت او خوندی ژوند پوری منفی او خرابه اغیزه کوی خپله شوم اغراض مخ ته بیایی ، او پر نا پوهو په چوکی او پیسو مینانو باندی خپل شوم اهداف تر سره کوی چه وطن ویجاړ شی او خلک سره واچوی .

که د میشته قومونو د تیرشوی ژوند په تړاو په هیواد کی لږ نظر واچو او دهغو د ژوند د وصف اړخی ته وگورو ، ورنسایې چه خلک د یوالی په فضا کی چه د خوښی او مینی څخه ډکه وه سره په سوله اوسیدل او په مینه سره راشه درسه خپل مینځوکی درلودل .

په هغو د ژبی ، مذهب طبقاتی تبعیضات او اختلافات نڅه نښانی نه لیدل کیده . او هر یو لکه د یو دینی ورور په توگه سره ژوند کول . او دا رنگ اجتماعی او ټولنیز ژوند ته هریو په درنه سترگه کتل . د امنیت او خوندی ساتلو په وړاندی هریو ځانونه مسول بلل او پخپل مینځو کی د امنیت په نیولو کلک ولاړ او دښمنی څخه په ډډه د سوله ایز ژوند ته ادامه ورکول. حتی د ډیر مینی او خلوصیت له کبله د یوبل په مرسته سره دانگل. د ښه نیت په لرلو د ژوندانه جاری ددوی په ښه توگه تر سره کیدل. د دوی ډیر مهمی جاری د جلسو مرکو او د سپنږیرو په مداخلت مرفوع کیدله ، چه دښمنی خوابدی بغض اوکینی ته ځای نه پاتی کید له . نو څرگنده خبره ده چه څونه یو ټولنه کی چه د زړه له کومی وحدت ووسی جنگ تره گری او بی امنیتی ته ځای نه لیدل کیږی. دښمنانو ته زمینه د جنایات ، شراندازی او چورچپاول نه پاتی کیږی ، چه په نتیجه کی بدارنگه یو واحده ټولنه یا هیواد باندی د بدمرغی او نا آرامی شرایط او زمینی نه لیدل کیږی.

مسلمه خبره ده چه په داسی را ایجاد شوی واحدونه چه د خلکو په رغبت او مینه را مینځ ته شوی وی په کی ترقی تعالی، پوهه او هوښیاری بدون د کوم ویری او تغافل په چټکتیا تر مخه ځی او خلکی له خوښی د وپاره ډکه د یوبل په لیدو خوشحاله او خپل د خوښی ژوند په سمولو هڅه کوی.

د خلکو او قومونو موتی توب او اغیزی پر امنیت او سولی نه یواځی همدا دی بلکه څرنګه چه د خلکو زور د خدای زور دی. نو دغه زور په یواځی توب لاس ته راځی بلکه د متحد او مصممو خلکو د خوښی توحید چه د زره له کومی وی راڅیژی او تر لاسه کیږی چه په نتیجه کی په داسی متحده زورمنده جامه کی چه له د بنمن د زهرپاشی او زلیلی نه سوا ده ژوند له امن او امنیت نه ډکه تر سره کیږی. همدا رنگه له بلی پلوه پرستیز او حیثیت دداسی متحده یو موتی قومونه نه چه ځانته په داخل د هیواد بلکه د ګاونډیو او حتی د جهان په سطحه لور وی او خلکی تل د حرمت او رفانه ډکه ژوند کی اوسیری.

په اتحاد او ټولنیز ژوندکی ډیری ګټی او مزایایو انځنبتی ده که هر سومره پی وغریږو بیا هم لا کمه ده خو راځی خویندو وروڼو چه له داسی شفاهی ویناګانی نه چه په زره یو او په خوله کی بل ووسو تیر شو او په عمل کی ور وښایو چه مونږ افغانان څرنګه چه په دښمنی کی ماهر او تکره خلک یو په دوستی کی هم د چا نه کمه نیو. په هر ځای کی چه پراته یو لاسونه سره یو کړو د اتحاد او همدلی ژوند ته صفا او صدق ور وینسو، کینی عداوت شا ته وغورځو، له د ډیر بی ارزښته او زهر جنو خبری چه باعث د جلا توب او تره ګری ګرځی لاس واخلو او ځانونه خپل خلکو ته د تشویق او ترغیب نمونه وګرځو. په خلکو کی با وړ او اعتماد یو پر بل با ندی کوم چه په دی ورسنیو د جنگ په دری لسی دورو کی له مینځه تللی ده را پیدا کړو. او وویو چه مور د یو امن او سوله ایز ژوند په اړوند چه بکی د زره له کومی مطبوطه، پوهمنده او راسخ تصمیم وجود لری غوښتونکی خلک یو. چه په دارنگ عمل خپل وشوکولی چه په سلا او متحده مشور باندی د اطمینان او باور په لرلو اجنبیان له خاوره په عزت او ابراز امتنان رخصت او د هغوی ځایونه د ښاوری په ساتلو خپل له وپاره ډکه ځوانان وګمارو. تر سو د دغه ناروا ټوپک دارانو چه د شخصی ګټی په خاطر وطن په کنډ ولو بدل کړیدی، د قتل او قتل چور چپاول سبب ګرځیدی دی او ګرځی ځانونه او هیواد وژغورو، لکه رشتینی بچیان ددی هیواد په آبا دی عمرانی په ګد او تاوده زروونه ملا وتړو چه د یو سپیڅلی او ښایسته مخ په وړاندی او نامدار افغانستان خاوندان وګرځو. امین

د وطن ابو دانه ده پی حرام، پی ننګی بوله
چه نه منی در سره دا، ضرور غلیمی بوله
وایی حکمی چه هڅی په یوالی، خواخوگی بوله

که د ملک په وړانی کړی ګوت وهنه ناکسی بوله
په یوالی موتی توب وینم ستا ښکلا او بری
کړ کیچنه دنیاګی کی، خلکو ژوند شو ځان ځانی

په درناوی